

JUGEND-TALON KAKSI ELÄMÄÄ – Koulukatu 13:n vaiheita sadan vuoden ajalta

Ei se ollut aprillia, vaikka huhtikuun ensimmäistä päivää vuonna 2003 elettiinkin. Silloinen Pekkateatteri, nykyinen Raahen Teatteri osti arvokkaan kiinteistön Vanhasta Raahesta. ”Oma talo se olla pittää” – meininki riskeineen kannatti: teatterilaiset siirtyivät mustalaisvankkurielämästä silloin 90-vuotiaan kauniin jugend-talon, entisen Pelastusarmeijan kokoustilan omistajiksi.

VUOSISADAN VAIHDE JA 1900-LUVUN ALKU

Kaupunkirakentamista säätelevä Kaupunkien yleinen rakennusjärjestys, KYRJ, on säädetty jo 1850-luvulla. Vaikka se pyrki yhdenmukaistamaan, oli sillä myös eriyttäviä vaikutuksia kaupunkien asemakaavoihin. KYRJ jakoi kaupungit koon mukaan neljään luokkaan. Raahen kuului 2. luokkaan yhdessä Oulun, Vaasan, Hämeenlinnan, Kuopion, Porin, Kristiinankaupungin, Uudenkaupungin ja Kokkolan kanssa. Tämän luokan kaupungeissa keskustan korttelit tuli rakentaa mahdollisuuksien mukaan 2-3-kerroksisin kivitaloin. Jostakin syystä Raahen jäi paljolti kivitaloja vaille, vaikka punaisen kukon vierailu olikin saatu karvaasti kokea. Kaupunki oli palanut vuonna 1810, mutta todella suuria tulipaloja sattui onneksi varsin harvoin. Raahen kirkon ja alkeiskoulun palo vuonna 1908 sai kaupungin isät liikkeelle ja paikkakunnalle perustettiin VPK.

Raahen viidennen kaupunginosan kortteli, silloinen Menzerinkatu sai aikoinaan nimensä kaupungin pormestarin mukaan. Tänä päivänä katu tunnetaan Koulukatuna. 1900-luvun alussa Menzerinkadun tontilla nro 14 on sijainnut kauppiaan leski Britha Maria Friemanin talo. Myöhemmin talon omistivat hänen lapsensa, bankdirektööri Frieman yhdessä Aino-sisarensa kanssa. Talon ympärille oli rakennettu korkea, tiivis lankkuaita, joka suojaasi puutarhaa. Koska aidan taakse ei nähty, raahelaisten mielikuvitus pääsi valloilleen ja siellä luultiin kasvavan mitä ihanimpia hedelmiä. Salaperäisesti sisarukset pujahtivat puutarhaansa pienestä, kapeasta ovesta. Friemanit kuolivat aikanaan ja talo ilmoitettiin myytäväksi.

Levyseppä August Asikainen osti talon puutarhoineen päivineen, jolloin pihalta paljastui – ei ihan etelän hedelmiä – vaan kirsikkapuita ja mansikkamaa. Talo ja puutarha huutokaupattiin edelleen samalla hinnalla osakeyhtiö Immanuelille eli Pelastusarmeijalle 24.1.1913.

PELASTUSARMEIJAN AIKA RAAHESSA

1800-luvun lopulla Itä-Lontoon kaduilla syntynyt Salvation Army tuli vilkkaan merenkulun myötä myös pohjoiseen satamakaupunkiin jo vuonna 1897, kun ensimmäiset upseerit kapteeni Hulda Liljander ja luutnantti Matilda Holmberg saapuivat paikkakunnalle. Heidät haettiin kievarikydyillä Lapin, nykyisen Tuomiojan asemalta, koska rautatietä pitkin ei silloin vielä päässyt Raahen saakka. Vasta parin vuoden päästä, vuonna 1899 ajeltiin kiskoja myöten kaupunkiin asti.

Jos aivan tarkkoja ollaan, Pelastusarmeijan toi Raahen Hongan pappi jo vuosia aikaisemmin. Australiasta kotikaupunkiinsa vanhuuden lepoon palannut pappi oli kierrellyt kauan vierailuilla mailla ja merillä. Kieleltään, mieleltään ja elämäntavoiltaan hän oli melkoisesti englantilaistunut ja muuttunut. Vanhojen raahelaisten mielestä hän oli oikea ihme-eläjä. Kummallisinta oli, että hänellä oli punakantisia vieraskielisiä kirjoja, joista ei tavallinen koulujakäymätön raahelainen saanut mitään tolkkua. Pappi puhui usein Salvation Army'sta. Sitä tuumittiin ja ihmeteltiin, että mikä se sellainen on ja mitä ovat nuo salaperäiset punakantiset kirjat. Siihen aikaan Raahessa oli jo monia kristillisiä yhdistyksiä, jotka toiminnallaan rikastuttivat paikkakunnan hengellistä elämää. Ja koska mukana oli sellaisiakin yhdistyksiä, joita ei oikein tunnettu, epäilykset heräsivät. Asiasta päästiin vihdoinkin yhteisymmärrykseen: Hongan pappi oli vapaamuurari ja häntä alettiin vieroksua ja pelätä.

Nyt, Huldin ja Matildan myötä Hongan pappin tilannekin muuttui täysin. Nämä upseerit osasivat selittää, että Salvation Army on suomeksi Pelastusarmeija ja sen oppi perustuu Raamattuun. Nyt oli papallakin taas ystäviä ja kaupungissa ylpeiltiin siitä, että armeija oli jo vuosia ollut Raahessa, vaikka se vasta nyt aloitti virallisesti toimintansa. Toistakin tietä oli armeija tehnyt maihinnousun Raahen: Mannisilla oli silloin tällöin asustellut kulkukauppiasmummo, joka iltaisin lauleskeli iloisia ja reippaita hengellisiä lauluja Pelastusarmeijan punakantisesta laulukirjasta.

Pelastusarmeija siis osti Friemanien puutarhan ja kiinteistön, joka jouti saman tien purettavaksi. Tontille nousi nopeasti uusi, entistäkin komeampi jugend-tyylinen talo, jonka suunnitteli J.Suvanto. Armeijalaiset pistivät tuulemaan, kaupat tehtiin tammikuussa ja jo samana vuonna (1913) uusi toimitalo valmistui.

Rakennus perustettiin lohkokiville ja sen runko on hirrestä. Talossa on päädyistä harjalta aumattu satulakatto, jonka vuoraus on tehty vaakaponttilaudasta. Omaleimaisen ulkonäön antavat suuret, monimuotoiset ikkunat ja kadun puolen sisäänkäynti. Kerrosluku on 1 +(1). Siihen tuli sen aikaisen Raahen oloihin suuri kokoushuone parvekkeineen, sotilashuoneineen ja upseerinasuntoineen. Kaiken kukkuraksi iso puutarha, ei kuitenkaan etelän hedelmineen. Suurista ikkunoista tulvi auringonvalo kokoussaliin ja Sana valaisi ihmisten sydämet. Tähän uuteen, valoisaan taloon muutti Mandi Hellstein ja työ pääsi kunnolla alkamaan.

Kansainvälisyyttäkin Pelastusarmeija toi Raahen. Ainakin tanskalainen Max Jensen on ollut töissä Raahessa ja joitakin raahelaisia on lähtenyt töihin ulkomaille, mm. slummi- ja huoltotyöhön Viipurin lastenseimeen ja New Yorkin slummikortteliin. He saivat sairaanhoitajan tai upseerin koulutuksen Pelastusarmeijalta. Raahesta on lähtenyt myös kotimaassa valtakunnallisella tasolla toimineita sotilaita.

Kotiliittolaisten naisten iltakokous toimi ainakin vuosina 1943 - 1966. Se kokoontui maanantaisin, jonka aikana laulettiin armeijalauluja, luettiin Raamattua ja tietysti juotiin korviketta. Muutamien miesten kerrotaan epäilleen, että uskaltavatkohan he lähettää vaimojaan sellaiseen liittoon.

Tavallinen pyhäkoulu eli lasten komppaniakokous pidettiin joka ainoa viikko kokoushuoneella, Lapaluodossa ja Palonkylässä. Pienimmät lapsista menivät ns. hiekkalaatikkokomppaniaan.

Hiekkalaatikkoon oli rakennettu maisema, joka valtasi lasten mielenkiinnon ja siirsi ajatukset ihmeellisiin Raamatun kertomuksiin. Lapsityön toiminta oli vireää vuosikymmenten ajan.

Kokouksissa kävi paljon väkeä. Salissa oli pulpetit, joissa istuttiin. Päivisin kokoussalissa koulutettiin rauhan armeijan sotilaita väkivaltaa vastaan. Kansalaissodan aikana osa lyseon oppilaista opiskeli Pelastusarmeijan tiloissa, koska koulu oli muutettu sotasairaalaksi. Kevättalvella 1918 tulipalossa vaurioitunut Porvarikoulukin oli punaisten vankileirinä. Pommitusten pelossa siirrettiin pyhäkoulujen toiminta kaupungista Saloisiin, nykyiseen Hedbergin kotitaloon, jossa pidettiin myös kokouksia usean vuoden ajan.

Kaupungin laidalla asui pienessä mökissään Märssylän mamma, jonka luona upseerit vierailivat. Mamman pojasta Kallesta tuli sotilas jo nuorena koulupoikana. Hän toimi koko elämänsä ajan uskollisena sotilaana ja kirkaana valona kotikaupungissaan ja kodissaan Raahessa. Myös kaksi juoppoa suutaria oli ihmettelyn kohteena, kun nämä muuttuivat raittiiksi ja alkoivat ohjata muitakin pyhille poluille. Moni raahelainen mainitsee Pelastusarmeijasta mieleen jääneen erityisesti pyhäkoulut ja katumuspenkin. Mieliin painuneita ovat myös kauniit laulut ja rumpali Jaatin musiikkiryhmä.

Vuosikymmenten kuluessa Raahen osaston toiminta hiipui ja viimeisin työntekijä luutnantti Erja Palonen lähti pois Raahesta 7.4.1982, jonka jälkeen kokoussalissa aloitettiin Pelastusarmeijan kirpputori. Kirpparitoiminta lopetettiin syksyllä 1993 ja talo jäi tyhjilleen.

TEATTERI

Jo 1820-luvulla on Raahessa vierailut kiertelevä teatteriseurue. Fredrika Tengström on muistellut: ”Oli kuin jonkinlainen vimma olisi vallannut kaupunkilaiset. Kaikkien, joissa vain oli henkeä ja elämää, piti päästä teatteriin. Kerrottiin, että joku oli pantannut hopealusikkansa voidakseen maksaa pääsylippunsa. Me lapsetkin saimme monta kertaa olla mukana tuossa toivotussa huvissa.” Tästä hän seurasi tietysti se, että teatteria ryhdyttiin itsekin tekemään.

Ja teatteria tehtiin. 30-vuotiaan raahelaisen harrastajateatterin juuret ulottuvat aina vuoteen 1892. Silloin nuori, Raahessakin kansakoulunopettajana toiminut Algot Tietäväinen, alias kirjailija Maiju Lassila perusti Raahen työväenyhdistyksen yhteyteen teatterikerhon. Kun oma talo valmistui v. 1905, monipuolinen kulttuuritoiminta näytelmäpiiri mukaan luettuna pääsi kunnolla vauhtiin. Aluksi toimittiin Raahen Näyttämönä ja sen jälkeen Raahen Teatterikerhona, kunnes vuonna 1982 nimi muutettiin Pekkateatteriksi ja perustettiin kannatusyhdistys.

Pekkateatterissa ovat ohjanneet Pentti Aho, Antti Suuronen, Riitta Mänty, Veikko Ouramaa, Matti Pajula, Sari Ruotsalainen (myöh. Ohinmaa), Hannu Pelkonen, Vesa Lammi, Liisa Toivonen, Johanna Mastola ja Toni Kettukangas.

Sari Ruotsalainen tuli Pekkateatteriin aluksi Matti Pajulan apulaisohjaajaksi syksyllä 1998. Hänestä teatteri sai ”äiteen”, joka paneutui asiaan sydäntään myöten. Kesäteatteria harjoiteltiin Patalan pihassa, missä myös näyteltiin. Syksyllä 1999 saatiin Pekkateatterille sisäharjoitustila Lapaluodon

koulun entisestä ruokalasta, josta yhdistys maksoi vuokraa kaupungille. Teatterilaiset rakensivat siihen näyttämön, jossa voitiin esittää myös huoneteatteria. Lapaluodossa harjoiteltiin pari seuraavaa vuotta ja esitettiin myös huoneteatterinäytelmiä. Patalan pihassa kesäteatteri toimi kesästä 1999 kesään 2006 asti. Sitä ennen Pekkateatterin kesänäytökset esitettiin Sovion pihassa. Vuodesta 1998 saakka on tehty säännöllisesti vierailuja Pyhäjoelle, Siikajoelle ja Vihantiin huoneteatteriesityksillä. Teatteri aloitti hurjan kasvun vuonna 1999, jolloin siirryttiin 12-näytöksiseen kesäteatteriin.

Teatterilaisissa alkoi itää ajatus omasta toimitalosta. Pieniksi ja hankaliksi käyneet Lapaluodon koulun tilat saivat teatterilaiset tämän tästä pohtimaan uutta kotia. Ajatukselle antoi vauhtia ohjaaja, joka oli jo iskenyt silmänsä Koulukadulla myynnissä olevaan Pelastusarmeijan taloon. ”En nähnyt kulumisia, rapautuneita ikkunapuita, uusimista vaativaa lattiaa. Tajusin vain tämän huikean tilan, jossa ajatus lähti lentämään”, kertoo ”äitee” ensivaikutelmaansa talosta. Hulppean kirkkomainen sali oli kuin luotu teatteritilaksi. Kannatusyhdistyksen hallitus sai asian käsiteltäväkseen.

Rakennus ei ollut sillä hetkellä suojeltu, mutta asemakaavan muutos oli parhaillaan käynnissä. Kaupunginarkkitehti Irene Merikalla oli sitä mieltä, että rakennus pitää asemakaavassa suojella sr-merkinnällä, joka tarkoittaa, ettei rakennusta saa purkaa eikä sen historiallista arvoa alentaa. Asemakaavan suojelumerkintä turvaa rakennuksen säilymistä ja antaa korjausavustuksia myöntäville tahoille takeet siitä, etteivät korjaukseen myönnettyt avustukset mene hukkaan. Rakennus on luetteloitu Pohjois-Pohjanmaan seutukaavaliiton 1993 tekemässä kulttuurihistoriallisesti merkittävien rakennusten luettelossa: ”Pelastusarmeijan talo, Koulukatu 13. Vuonna 1913 rakennettu hirsinen jugend-rakennus. Rakennus on suunniteltu pelastusarmeijan taloksi ja se toimi kokoontumistiloina 1980-luvun alkuun saakka.”

Talohanke lähti etenemään, mutta ei kuitenkaan aivan kivuttomasti. Rakennukselle teetettiin täydellinen kuntoarvio Keijo Rimpiläisellä. Hallituksen jäsenet myös vierailivat talossa, mutta pitivät loppujen lopuksi kiinteistön hankintaa liian suurena riskinä pienen yhdistyksen kannettavaksi. Teatterin kannatusyhdistyksen jäsenten ja hallituksen näkemuserot taloudellisista riskeistä olivat sen verran suuret, että kuusi hallituksen jäsentä puheenjohtaja Meeri Larsson mukaan lukien pitivät parhaana erota hallituksesta. Ostosuunnitelmiin olisi toivottu enemmän malttia sekä muiden tilaratkaisujen pohdintaa.

Teatterilaisten mielestä kuitenkin ongelmalliset esiintymistilat, tavaroiden siirteleminen paikasta toiseen, katsomotilat, valaistus, lavastus, sekä näkyvyys ja kuuluvuus olivat niitä asioita, jotka puolsivat oman talon hankkimista. Talon sijainti keskustassa juuri vanhan kaupungin portilla oli teatterilaisten mielestä erinomainen.

Uusi hallitus valittiin. Se oli haasteen edessä innostunut, samoin näyttelijäkunta. Laskelmia tehtiin ja mietittiin rahoituskuvioita. Eniten työtä teetti Marita Salmelan ja Sari Ruotsalaisen Nouseva Rannikkoseutu ry:lle työstämä EU-hanke ”Pekkateatteri keskelle ihmisiä”, jonka myötä toivottiin

saatavan EU-rahoitusta sekä kiinteistön hankintaan että sen kunnostamiseen. Vuosi 2002 päättyi odotuksen tunteeseen.

Esisopimuksen ja vuokrasopimuksen jälkeen pistettiin hihat heilumaan. Näyttelijöiden avulla teatterin puvusto, lavastustarvikkeet ja vanha katsomo siirrettiin Lapaluodon koululta uuteen osoitteeseen. Pekkateatterin kannatusyhdistyksen jäsenet pääsivät tutustumaan ”uuteen kotiinsa” avoimien ovien päivänä. Rakennusmestari Matti Kari ryhtyi suunnittelemaan teatteritalon salin muuntamista toimivaksi teatteriksi. Katsomomalleja piirrettiin useita vaihtoehtoja. Oulun yliopiston arkkitehtuurin laitos valitsi tulevan teatteritalon yhdeksi restaurointikurssinsa harjoitustyökohteeksi. Opiskelijat professori Kaisa Broner-Bauerin ja arkkitehti Ilpo Väisäsen johdolla otettiin ilolla vastaan.

90-vuotias Pelastusarmeijan kiinteistö siirtyi Pekkateatterin kannatusyhdistys ry:n omistukseen 1.4.2003. Kaupan rahoitti Raahen Seudun Osuuspankki. ”Tottakai arvokkaan kiinteistön ostaminen keskeltä kaupunkia on pienelle yhdistykselle riski, mutta täytyy katsoa kauas eteenpäin. Tässä tehtiin palvelus tulevien vuosien teatterin harrastajille. Sitä paitsi oli jo korkea aika meidänkin nousta instituutioksi instituutioiden joukkoon”, totesi ohjaaja Sari Ruotsalainen lopullisena kaupantekopäivänä. Tunnelmat kiinteistökaupan jälkeen olivat vähintäänkin innostuneet: koko teatterin väki oli valmis tekemään työtä Raahen kaupungin kulttuuri-imagon nostamiseksi entisestään. Pekkateatterista tuli ensimmäinen harrastajateatteri Kainuun ja Pohjois-Pohjanmaan alueella, jolla on oma kiinteistö.

Pekkateatterilaiset noudattivat kaupunginarkkitehti Irene Merikallan neuvoa kuunnella taloa, eikä rynnätä hätiköityihin ratkaisuihin. Piirustuksia syntyi useita, taloa esiteltiin monille kiinnostuneille, muun muassa Raahen Nuorisovaltuustolle ja monille yhteistyökumppaneille. Yleinen kiinnostus tulevaa teatteritaloa kohtaan oli suurta. Kiinteistökauppa sai kiitosta ja pekkateatterilaiset kiitoksen ja kannatuksen osoituksia. Myös Suomen Harrastajateatteriliitto noteerasi harvinaisen tapauksen antamalla aiheesta kertovalle jutulle laajasti palstatilaa Repliikki-lehdessään.

Taiteilija Jari Jansson päätti lahjoittaa Pekkateatterille ”Ensi-ilta” – maalauksesta otettavat vedokset, joita teatteri voisi myydä toimintansa tukemiseksi. Niin ikään hän lahjoitti teatterin hyväksi myytäväksi teoksistaan tehtyjä postikortteja ja kalentereita. Kaiken tämän taiteilija lahjoitti, eikä ota vastaan minkäänlaista korvausta. Janssonin kädenojennus oli teatterille täydellinen yllätys ja se otettiin vastaan suurella kiitollisuudella. ”Toivottavasti tästä lähtee sellainen hyvä kiertämään, että muutkin kulttuurimuurahaiset alkavat uskoa unelmiin. Sellaisiin unelmiin, jotka lopulta ovat järjellä selitettäviä, sydäimestä lähteneitä ihmisten tekemiä hyviä tekoja”, toivoi Pekkateatterin ohjaaja Sari Ruotsalainen.

Niin asetuttiin taloksi. Arkkitehtiopiskelijat olivat innokkaita ideoimaan ja pääsemään kiinni todelliseen tilanteeseen. Alkuperäisten materiaalien löytämistä helpotti se, ettei rakennuksessa ollut pilattu mitään. Teatteriväki sai useita vartenotettavia ja hienoja laajennussuunnitelmia sekä vinkkejä moniin toiminnallisiin ratkaisuihin. Oppilastöitä ei päätetty suoranaisesti hyödyntää, mutta niiden ideat otettiin ilolla vastaan. Yhteistyö Oulun yliopiston arkkitehtuurin laitoksen

kanssa oli sikäli merkittävää, että pekkateatterilaiset saivat äärettömän tärkeää henkistä tukea. Professorin ja arkkitehtien kiitokset teatterilaisten tekemästä kulttuuriperintöä säilyttävästä työstä otettiin mielihyvin vastaan.

Vuoden 2003 kesäteatterinäytännöt jouduttiin vielä esittämään Patalan pihalla katsomorakenteiden puuttumisen vuoksi. Loppukesä kului teatteritalon remontin parissa.

Myös alkusyksy oli remontin täyttämää aikaa. Talosta purettiin talkoovoimin alaslaskukatto ja alttarin kaiteet peittävä vaneri. Salin kunnostamisen ensimmäisiä asioita oli myös parvitalan avaaminen ja hirsiseinän esille saaminen. Ensimmäisen kesän aikana oli myös saatava putki- ja sähkötyöt valmiiksi ja laitettava talon lämmitys kuntoon. Lvi-tekniikko Jukka Koivula oli Pekkateatterille suurena apuna suunniteltaessa talon lämmitys- ja ilmastointijärjestelmää. Koivulan myötävaikutuksella Raahen Energialta järjestyi teatterille kaukolämpöliittymä. Ensimmäisen ilmaisen kaukolämpövuoden aikana voitiin taloa remontoida jo varsin pitkälle.

Rakennusmestari Matti Kari remontoi takapihan puoleisen kuistin tekniseksi tilaksi, purki portaat ja komeron, rakensi kuistiin lattian ja eristi seinät. Myös arkkitehti Yegezu Wondafrash tarjoutui auttamaan teatterilaisia talon toiminnallisten ratkaisujen suunnittelussa ja hänen talkoapunsa otettiin kiitollisuudella vastaan. Lybeckerin taideteollisuusoppilaitoksen oppilastyönä saatiin kolme värisuunnitelmaa sisämaalauskesta, verhoista ja tuoleista.

Kymmenen kuukautta kestäneen monivaiheisen ja intensiivisen työn, selvittelyjen, lisälaskelmien, neuvottelujen ja lausuntojen jälkeen TE-keskus teki myönteisen päätöksen ”Pekkateatteri keskelle ihmisiä” -hankkeesta. Leader – tukea myönnettiin yhteensä 51.666 euroa. Teatteritalon avaaminen siirtyi kuitenkin tulevaisuuteen, koska remontti oli vielä pahasti kesken.

Oulun läänin taidetoimikunnan avustusten turvin on taloon saatu hankittua mm. äänentoistolaitteet. Myös valot ja yläkerran pukuhuoneen wc- ja suihkutilat on saatu käyttöön.

Avajaisnäytäntö oli syksyllä 2005, kun esitettiin lastennäytelmä Todellinen prinsessa. Sen jälkeen ovat näytännöt seuranneet toisiaan ja jo joitakin vuosia on ensi-iltoja ollut neljä ja myös neljä ohjaajaa vuodessa. Näin ohjelmisto on pysynyt monipuolisena ja eri asiakasryhmille on sopivaa tarjontaa lapsista vanhuksiin.

Myös ammattiteatterikokeiluvuosi on koettu ja teatteri on pystynyt työllistämään työvoimahallinnon tuella teatteriassistentin jo useana vuonna. Teatteritaloa vuokrataan mahdollisuuksien mukaan aina kun se on omalta toiminnalta mahdollista.

OMA KUMMITUS

Talossa on oikeastaan kolme kerrosta, sillä alakerran, parven ja pukuhuoneen lisäksi ylinnä katon harjan alla on pukugarasto. Varastossa säilytetään lahjoituksena saatuja asusteita. Teatterille oli lahjoitettu elämänsä aikana silkkiin ja samettiin, pitseihin ja turkiksiin tottuneen naisen jäämistö. Tuo nainen oli ennen kaikkea ollut aina hyvin tarkka ja täsmällinen. Lahjoitetut tavarat kannettiin ullakolle kaiken vaatepaljouden keskelle. Eräs harjoittelija-puvustaja muuan kesä taaksepäin

järjesti ullakon ja siivosi sen muutenkin järjestykseen. Puvustaja teki suuren työn ja laittoi vaatteet aihepiirien mukaan järjestykseen ja siivosi vielä pölytkin ullakolta. Kun puvustaja oli saanut urakkansa päätökseen ja pysähtyi ullakon ovelle katsomaan työnsä jälkeä, hänen syliinsä tipahti ruusukimppu. Ne olivat tekoruusuja, mutta ne lennähtivät tyhjästä. Hän käsitti heti, että ne tulivat kiitoksena joltakin, mutta mistä ne olivat tulleet? Jonkun ajan kuluttua oli alkamassa harjoitukset ja ullakolle rynnisti kesäteatterin näyttelijä. Nainen etsi kiireesti asua itselleen ja jätti sovittelmansa vaatteet järjestämättä, yhteen kasaan arkun päälle keskikäytävälle ja oli lähdössä pois kun hänet kammitettiin. Hän nousi ylös ja yritti uudelleen ja taas hänet kammitettiin. Kun hän tuli ullakolta alas, hän sai vain sanotuksi: ”Siellä on joku”. Kun puvustaja kiipesi katsomaan ja näki arkun päälle paiskotut mekot, hän arvasi. Sehän oli fru Ellenin vaatearkku! Hän järjesti vaatteet ja rupesi ullakolla käydessään tervehtimään fru Elleniä kohteliaasti ruotsiksi. Sen jälkeen puvustaja sai täyden työrauhan. Onhan Ellen kolistellut muillekin, mutta kohteliaasti ruotsiksi annetut tilannekatsaukset ovat rauhoittaneet hänet ja jytistely on aina loppunut.

UUTTA KOHTI

Tulevana kesänä, 2013 teatterin johdossa tapahtuu muutos, kun pitkään vastuuta kantanut teatterinjohtaja – ohjaaja Sari Ohinmaa jättää paikkansa ja teatterilaivan ruoriin tarttuu ohjaaja-näyttelijä Toni Kettukangas. Toni on Raahen oma poika ja tulee varmasti jättämään jälkensä Raahen Teatterin historiaan.

Lähteet:

Raahen tienoon historia, osa 3

Hilkka Nieminen: Pelastussotaa Suomessa 1889-1989

Aino Sylvia Puhakka: Opinnäytetyö Slummisisaret Viipurissa

Raahen seurakuntayhtymä/Rakennusliike Fors Oy: Raahen 5. kaupunginosan korttelin 18 rakennushistoriallinen selvitys

Sanomalehti Kaleva

Pekkateatterin kannatusyhdistys ry: toimintakertomus 2002 ja 2007

Repliikki-lehti

Sari Ohinmaa